

OBRAZI

Rodila sem se 31. 3. 2000 v Ljubljani in sedaj obiskujem 2. letnik Škofijske klasične gimnazije. Že kot majhna deklica sem zelo rada ustvarjala. Mama in oče sta vedno poskrbela, da smo še z dvema starejšima sestrama in mlajšim bratom imeli ustvarjalne in unikatne delavnice, da smo ob začetku novega letnega časa hišo okrasili temu času primerno, da smo iz različnih materialov izdelovali okraske, ki še zdaj bogatijo našo hišo. Z likovnim ustvarjanjem sem torej povezana že od zgodnjega otroštva in sem staršem zares hvaležna, da so me že od vsega začetka spodbujali in mi s tem omogočili razvijanje umetniškega talenta.

Prav zaradi tega veselja in zanimanja za umetnost sem se odločila, da bom za letošnjo projektno nalogo narisala portrete svojih sošolcev in sošolk. Z delom sem začela že v prvem tednu šolskega leta, ko sem fotografirala vse svoje sošolce in sošolke ter kupila skicirko, v kateri so nato tekom šolskega leta nastajali portreti. Risala sem v tehniki grafitnega svinčnika na A4 format. Najtežje mi je bilo narediti prvi korak, to je narisati skico, in zadeti poteze obraza, da si je bila oseba zares podobna.

Sama pri sebi sem opazila velik napredek od prvega portreta do drugega, tretjega in tako naprej – vsak portret je bil boljši, jaz pa odločnejša. Ugotovila sem, da risanje portretov ni lahka naloga, saj mora prikazati osebo, njeno podobo – v mirnem položaju. Sprva sem čas risanja ocenila na eno uro, vendar sem že ob prvem risanju ugotovila, da je ena ura veliko premalo. Povprečen čas risanja lahko ocenim na pet ur. Velik izziv mi je bilo osebo narisati tako, kakršna je v resničnosti, zajeti celo njeno osebnost, saj že samo ena senca lahko prispeva k spremembi, ki obraz naredi ali bolj realističen in podoben risani osebi ali pa podobo spremeni v obratno smer.

Risanje portretnih potez mojih sošolcev in sošolk je bila zame zanimiva izkušnja ne le v likovnem smislu, temveč tudi v spoznavanju portretirancev. Prepričana sem tudi, da to ni bila samo bežna projektna naloga, ampak mi bo moje projektno delo ostalo v prijetnem spominu vse življenje, saj je vsaka sošolka in vsak sošolec globoko zapisan v moje srednješolsko obdobje – odslej tudi na papirju.

"Vedno sem rada risala obraze in občudovala enkratnost in neponovljivost vsakega. Tokrat sem se odločila, da se bom natančno posvetila vsem triintridesetim pegicam 2.c. Vsaka je unikatna, vsaka je dragocena, vsaka je naša. Brez »mejkap« in z velikim nasmehom, iskreno, 2.c!"